

Tristán González, Arnau López i Gemma Valentín

COM LLÀGRIMES EN LA PLUJA

Capítol 1 – LA TOMBA

La tomba tornava a estar plena.

Gairebé semblava mentida.

Flors, ampolles de tot tipus, però preferentment de cervesa, a mig consumir, fotografies, polseres i collarets fets a mà, joguines com ara ossos de peluix o petites naus espacials de Star Trek i Star Wars, pòsters, còmics...

Cada setmana passava el mateix, i cada setmana la Grace al·lucinava.

No tant pel fanatisme o la devoció dels fans, sinó per la mena d'objectes que deixaven a la tomba. Per exemple ell ja no prenia alcohol. Per exemple, ell no havia dut mai polseres ni collarets. Per exemple, allò dels ossos de peluix, que havia estat una invenció o una d'aquelles frases típiques de l'estil: "A la meva filla li agraden els ossos de peluix." Quan un famós deia alguna cosa com aquella, per als seguidors era com un manament.

I això que ell mai havia estat famós.

Almenys en vida.

La Grace va començar a recollir-ho tot.

Duia una bossa per a les ampolles, sempre mig buides, i una altra per a la resta d'objectes. Les ampolles i les llaunes, primer les buidava en un costat de la tomba. Era la feina més lenta i pesada. Amb la part dura acabada, arribava la fàcil. Recollia els regals, però sense agror ni violència. De fet, ho feia amb cura. Si més no, respectava el fervor de les persones que havien viatjat fins allà, tan lluny segurament de casa seva, per retre el darrer tribut a l'heroi caigut, a la llegenda.

Perquè ara sí que era això: una llegenda.

12 d'abril de 1993

Encara recorda aquell dia perfectament, estava ennuvolat i a punt de ploure, ella i l'inspector dins d'una casa pudenta on no volien ser-hi. L'inspector era un home de quaranta anys molt alt, tenia el cabell negre i sempre anava amb un abric marró, era un home sarcàstic, curiós i bastant callat. La seva curiositat era l'arrel de la seva passió per investigar, cosa que se li donava molt bé.

I ella la Grace era una noia de trenta-set anys, era rossa i vestia amb roba acolorida i combinada, i li encantava llegir. Ella s'havia fet policia, ja que era com una "tradició" familiar, el seu pare ho era igual que el seu avi.

La casa en la qual estaven es notava que no havia sigut habitada des de feia bastant temps, era una casa vella que estava desordenada i bruta. Estaven allà pel fet que hi havia rumors pel barri del fet que es venien drogues, cada nit entraven molts joves dins, i els rumors augmentaven cada cop que els

veïns sentien soroll, com si hi hagués una festa o baralles. Però al matí es veia que la casa estava buida.

L'inspector Hopper i la Grace que estaven investigant la casa, intentaven trobar alguna pista que confirmés els rumors, això no obstant només veien pols i mobles antics desgastats, i hi havia un ambient fred i humit.

Estaven molt cansats i van decidir anar a una cafeteria que estava a prop. Es van asseure i van demanar dos cafès normals amb sucre, també van demanar un dònut per compartir-lo i mentrestant van estar parlant de la seva vida privada. Tres minuts després va sonar el telèfon de treball de l'inspector Hopper i va contestar.

- Inspector Hopper al telèfon, qui és?
- Bon dia, sóc el subcap Smith, vinc a informar-lo d'un nou cas
- Ja en tinc un d'assignat - va respondre
- Aquest és més important, i necessitem els nostres millors homes. Es sobre Matthew Williams el ministre de Defensa del govern.
- Què passa amb ell?

Mentre Smith explicava el succeït, a l'inspector li va caure la tassa de cafè.

27 de novembre de 1990

Iraq estava envoltada en una dictadura liderada per Saddam Hussein, i aquell dia un grup de manifestants a favor de la democràcia en van concentrar en la plaça de Firdos, on van enderrocar l'estàtua del president i automàticament deu homes van sortir de dues furgonetes que s'havien estacionat al costat i van començar a disparar als manifestants. Aquest acte es va conèixer com "La massacre de Firdos". Una setmana després els EUA i l'OTAN es van reunir per decidir si havien d'acabar amb aquest règim dictatorial que tants anys havia portat la por a tants ciutadans. El final del dia es va decidir que si intervindria en una guerra, i el 15 de març tropes americanes van desembarcar a Kuwait i des d'allà van començar a avançar fins a arribar al seu objectiu, Bagdad, però no seria tan fàcil perquè les tropes iraquís estaven entrenades en un camp desèrtic i un mètode semblant al del Vietcong, eren guerrillers. Eren bons en un ambient urbà, sabien camuflar-se en el desert i passaven desapercebuts per les tropes americanes. La guerra va anar a favor dels EUA, ja els havien pres el control dels seus ports del sud i estaven començant a empènyer cap al nord, això no obstant, també la nació americana era la que més baixes havia tingut. A finals del 1992 el bàndol occidental va començar a perdre territori i aquesta coalició va començar a plantejar-se una pau blanca on no hi haurien conseqüències, només els morts.

ASSASSINAT

Eren les 11 del matí del 12 d'abril de 1993, i en Matthew va sortir del congrés després d'una reunió. Al davant hi havia moltes càmeres i micròfons, estava tot ple de gent. Hi havia tant presentadors de les notícies, com treballadors de la ràdio i del diari.

- Matthew Williams si us plau aquí, pots respondre unes preguntes?
- Senyor Williams què està passant amb Iraq?

-Aquí ministre! Pot confirmar els rumors del que passa?

-Tranquil·litzeu-vos tots si us plau!- Va dir en Matthew amb un to de veu elevat.

Les càmeres no paraven de fer fotos, es veien cente de llums produïts pel flash de les càmeres, tothom estava cridant i fent preguntes. En Matthew es va posar molt nerviós i no sabia què dir, va estar uns segons sense fer res, paralitzat per tota la gent que estava allà davant seu. Es va centrar i es va tranquil·litzar a ell mateix.

-Sí, puc respondre algunes preguntes. Però si us plau ordenadament.

-Senyor Williams que està succeint aquests dies amb Iraq?-Va preguntar un noi jove amb un micròfon

-No puc donar gaire informació, però estem fent un tractat de pau per acabar amb aquesta guerra.

-Matthew! Perquè ho esteu fent?

-Bàsicament perquè és necessari, hem d'acabar amb aquesta guerra finalment.- Va dir en Matthew amb un somriure.

La gent va continuar fent preguntes durant 3 minuts, i el ministre continuava responent-les tranquil·lament. De cop i volta es va sentir un soroll molt fort no gaire lluny d'allà i tots van mirar als voltants. Seguit d'això una noia va cridar, semblava espantada, va ser un crit típic de les pel·lícules de terror. Després d'aquell crit se'n van sentir molts més. Resulta que el Matthew Williams estava en el terra ple de sang, i aquell soroll tan fort que s'havia sentit era un tret directe al seu cap que aquest havia caigut al terra mort.

Els inspectors van arribar a la comissaria, i el subcap Smith estava prenent un tè, quan els va veure es va aixecar i va anar directe cap a ells. Era un home de pocs cabells, portava ulleres i anava ben vestit, tenia la pell fosca i era molt alt, la seva cara transmetia molta seriositat i fins i tot feia por.

-Inspector Hopper, inspectora Brown us estava esperant, entreu en aquesta sala si us plau.

Ells dos es van mirar i van entrar de seguida. Era una sala on mai havien estat, tenia unes finestres molt grans i una taula llarga plena de policies que no coneixien. Al fons de la sala hi havia una pissarra plena d'informació i de fotos amb noms que mai havien escoltat, i de peu al costat d'aquella pissarra hi havia una noia rossa, amb un vestit negre i una jaqueta formal llarga de color blau marí.

Es van asseure en dues cadires que estaven buides i la noia de la pissarra va començar a parlar.

-Gràcies a tots per venir, crec que tots sabeu perquè estem aquí. El ministre de defensa ha estat assassinat d'un tret al cap en el congrés aquest matí, i tots els que esteu aquí us hem escollit per el vostre habilitat investigant, ja que és un cas molt important. Jo soc l'encarregada de l'oficina de tecnologia audiovisual i tècnica analista. Em dic Holly Evans i els puc ajudar en qualsevol cosa.

El subcap Smith es va aixecar i va assenyalar una foto que estava penjada a la pissarra, era una foto d'un home estirat a terra, ple de sang.

-Aquest era en Matthew Williams, el ministre de defensa del govern. L'única prova que tenim és un una bala de calibre 7,62mm que seria d'un franc tirador M40.

La bala ha traspassat el cap del ministre. No sabem des d'on ha sigut disparada, però tenim alguns vídeos gravats per la premsa que potser contenen informació.

L'inspector Hopper es va aixecar de la cadira i va preguntar.

-Perdona subcap, però vostè ha dit que és d'un franc tirador M40?

-Sí inspector, què hi passa alguna cosa?- Va respondre

En Hopper es va quedar callat durant uns segons, però de seguida va reaccionar

-Aquest tipus de franc tirador només es fabrica a la marina dels Estats Units d'Amèrica.

-Ben vist, inspector.

La Holly Evans, la noia de la pissarra el va mirar fixament i va preguntar.

-I aquest home qui és, subcap Smith?

Abans que el subcap pogués respondre, l'inspector va dir.

-Em dic Hopper, John Hopper.

-D' acord ara que tots teniu la informació del cas podeu començar a treballar.-

Va dir el subcap amb un to de veu elevat

Tots es van aixecar i van marxar de la sala, i abans que en John i la Grace poguessin marxar el subcap els va cridar.

-Inspector Hopper, inspectora Brown no marxeu us he de comentar unes coses

Els inspectors es van donar la volta i es van tornar a seure.

-Sé que potser és un cas que us ve gran a vosaltres, però us hem escollit perquè considerem que teniu una habilitat especial- Va dir el subcap mirant-los fixament.

-Gràcies subcap, no el defraudarem.- Va dir la Grace amb un somriure.

-Confio en vosaltres inspectors, si no sabeu per on començar podeu mirar les gravacions o investigar sobre el franc tirador M40 de la marina.

Els dos inspectors es van aixecar i van sortir de la sala, i allà estava la Holly Evans la noia de la pissarra.

-Hola, inspector Hopper, he buscat informació de la marina pel franc tirador.- Estava subjectant uns papers que semblaven molt importants.

-Moltes gràcies Holly, ara investigarem això, però primer hauríem de mirar les gravacions de les càmeres que estaven.- Va dir en John mirant a la Grace.

-Ja hi ha més de set inspectors fent això. Potser és millor que investigueu sobre l'arma.

-D' acord, doncs ara farem això, moltes gràcies- Va dir la Grace mentre agafava els papers amb la informació que havia trobat la Holly.

Després els inspectors van començar a mirar la informació.

-Aquí hi ha alguna cosa que ens pot servir, més ben dit algú.- Va dir la Grace assenyalant una foto d'un home vell, amb els cabells blancs i amb moltes arrugues a la cara.

-Qui és?- Va dir en John mirant a la Grace amb molta curiositat.

-Es diu Joe Davies, és un home de seixanta-set anys que va treballar amb armes de la marina. Aquí hi ha un número de telèfon, potser és el seu

Capítol 2

Van trucar al número i una veu tendra, que semblava d'una noia, va respondre.

-Sí? Qui és?

-Bona tarda, sóc la inspectora Grace Brown i estic investigant el cas d'assassinat del

Ministre de Defensa dels EEUU.

-Sí, n'he sentit alguna cosa en les notícies d'avui, la puc ajudar en alguna cosa?

-Doncs sí, busco al Joe Davies. El seu nom està relacionat amb aquest telèfon.

-Oh és el meu pare, jo em dic Olivia Davies. Ha passat alguna cosa amb ell? - Va respondre.

-No, no. No ha passat res, però ell va estar allistat a la marina i ens podria ajudar molt amb el cas de l'assassinat.

-Fa molt de temps que no parlo amb ell, però la seva adreça abans era carrer Albany Ave, número 24. Crec que segueix sent la mateixa.

-De seguida hi anirem, moltes gràcies, Olívia.- Va dir la Grace mentre s'apuntava l'adreça en un paper.

Els dos inspectors van agafar el cotxe que tenien assignat i van conduir cap aquell carrer, però abans d'arribar es van aturar en un establiment de hot dogs, perquè ja eren dos quarts d'una i començaven a tenir gana. Estaven al carrer W. Addison Street i van entrar al restaurant, els dos van demanar un hot dog i un refresc. Van devorar el menjar massa ràpid, semblava que feia anys que no menjaven. Com que no podien perdre més temps, van pagar i se'n van anar direcció carrer Albany Ave número 24. Cap dels dos hi havia estat mai allà i això ho feia més curiós encara. Van arribar al carrer i van aparcar, va ser molt fàcil, ja que no hi havia cap cotxe per aquella zona.

-Carrer Albany Ave número 24, és aquí.

Era una casa no gaire gran, tenia dos pisos i era vella. Estava feta de fusta pintada de blanc i tenia unes escales per accedir a la porta principal. La casa també tenia un porxo bastant extens amb un banc davant d'una finestra molt gran.

Els inspectors van pujar les escales, que estaven plenes de fulles que havien caigut d'un arbre del jardí de la casa. També es van fixar que hi havia un Dodge Coronet del 60, un cotxe vermell desgastat, En John va trucar al timbre i els dos inspectors es van esperar que algú obrís la porta.

Es van estar esperant durant poc temps, però de sobte la porta de darrere de la casa es va obrir. Els dos inspectors es van mirar i de seguida van reaccionar començant a córrer cap al jardí on s'havia sentit la porta.

Van entrar al jardí pel lateral de la casa i mentrestant van començar a sentir un motor, que sonava vell i oxidat, no semblava un motor gros com d'un cotxe, sinó més petit com d'una màquina. Allà van veure un home amb una samarreta de tirants, grisa, una mica suada, amb una gorra dels Chicago Bears, amb uns pantalons blaus marí. L'home semblava descuidat, amb una barba d'uns tres dies i el cabell una mica llarg.

Els inspectors es van adonar del fet que l'home tenia al seu costat un tallagespaen marxa.

-Joe Davies?- Va cridar la Grace, però no hi va haver cap resposta.

-Joe Davies?!- Va repetir Hopper.

L'home estava xiulant el ritme d'una cançó del walkman antic que portava posat. Amb precaució, la Grace va posar la seva mà a l'espatlla de l'home, que aquest de seguida es va girar sorprès per les dues persones desconegudes que estaven en el seu jardí.

Qui sou vosaltres?!- Va dir l'home esverat, mentre es treia el walkman de les orelles.

Ho sentim per espantar-lo, però hem trucat al timbre i no ha respost ningú. Som policies, veníem per fer-li unes preguntes del vostre passat a la Marina, ja que ens podria ajudar en un cas que estem investigant- Va dir en Hopper amb l'intent de tranquil·litzar l'home.

-Què?!- Va dir l'home amb un to de veu elevat. I en aquell mateix moment va treure un petit aparell de color beix, i se'l va col·locar a l'orella dreta.

-Perdoni podria repetir què ha dit?- Va dir l'home

-He dit que som policies, que hem trucat al timbre i ningú ha respost i que venim a preguntar-li sobre el vostre passat en la Marina.- Va repetir en Hopper

-Ho sento molt, però no vull parlar sobre el tema, adéu.- L'home com a senyal d'ignorància es va posar el walkman i va començar a cantar la cançó de Sympathy for the Devil de the Rolling Stones.

Els dos inspectors es van mirar sorpresos, perquè no sabien què fer.

-Però, hem parlat amb la teva filla, l'Olívia.- Va dir la Grace a prop seu cridant perquè la sentís.

L'home va mirar a la Grace sorprès pel nom que acabava de dir.

-Feia molt de temps que no sentia aquest nom. Ella us ha dit la meva adreça?

-Si, hem parlat amb ella, però només ens ha dit on viu.

-No us ha dit res més? Res de mi, ella vol parlar amb mi?- Va començar a preguntar en Joe amb una actitud desesperada.

-No, només volem parlar amb vostè, ella no ens ha dit res.

-Però ella vol que jo respongui les preguntes? Per què us ha donat l'adreça?

-No ens ha dit res específic, però suposem que ella vol que vostè respongui les preguntes, això és tot.

Després d'uns minuts aclarint-li totes les preguntes que en Joe tenia, van entrar a casa seva per parlar amb més tranquil·litat. Aquella casa feia pudor, era una pudor semblant a la casa en la qual estaven investigant aquell mateix matí, però es notava que en aquesta sí que s'hi podia viure. La casa estava molt bruta, hi havia ampolles d'alcohol i llaunes de cervesa BUD, també es podia veure algunes caixes i bosses de menjar ràpid, com pizzes, hamburgueses i menjar xinès.

Mitja hora després, van sortir de la casa amb la informació que en Joe havia aportat.

Eren dos quarts d'una aproximadament quan es van apropar a la comissaria per veure si hi havia més informació sobre l'assassinat. També volien aportar què havien descobert ells.

-Inspectors, esteu aquí!- Va dir en subcap Smith

-Sí, només ens hem apropat per saber si sabeu alguna cosa més sobre la investigació- Va explicar en Hopper

-Doncs sabem poca cosa, però són aportacions noves. Uns inspectors que estaven mirant els vídeos de la premsa han vist des d'on ha sigut disparat el tret, però no saben qui, ja que només es veu una persona vestida de negre disparant.

-Perdoni, però hi ha algú en el lloc mirant si hi ha alguna pista?- Va preguntar la Grace

-Doncs sí, fa una estona he enviat alguns inspectors allà. Però això no és el més important, vosaltres heu trobat alguna cosa oi?- Va canviar ràpidament de tema en Smith

-Estem investigant algun possible culpable, la Holly ens ha donat informació sobre el franc tirador i la Marina que ens ha portat cap a un senyor de seixanta-set anys que va treballar en la Marina.- Va detallar la Grace

-I li hem fet unes preguntes, i ens ha comentat que hi ha un company seu que també hi va treballar i que li agraden les armes, ens ha donat la seva adreça i el seu nom però no gaire més. Es diu Michael Roberts. - Va complementar en Hooper

-Això és fantàstic! Aquesta tarda o demà podríeu anar a parlar amb ell.

13 d'abril de 1993

Havia nevat, la carretera estava congelada amb tones de neu acumulades pels costats, estaven a punt d'arribar i de sobte les cases grises i velles es van anar transformant en cases netes i noves en una urbanització de classe alta.

-Crec que és aquí...- Va dir la Grace

Els dos policies van mirar a la seva esquerra i es va apreciar a un noi jove d'uns vint i pocs anys amb una dessuadora, uns pantalons llargs de xandall de color gris sortint de la porta principal de la casa i dirigint-se a la bústia.

Els dos policies van sortir del cotxe i li van preguntar si hi vivia algú que es deia Michael Roberts. El noi els va contestar que sí

Capítol 3- EL CULPABLE

Ding-dong, va sonar el timbre.

Un home de cabell blanc i curt amb ulleres va obrir la porta. Anava amb una camisa blava i una jaqueta de llana oberta. Portava unes sabates negres i semblava simpàtic.

-Bon dia, senyor.- Va saludar educadament la Grace

-Hola, els puc ajudar en alguna cosa?- Va respondre l'home amb una veu greu.

-Doncs si, vostè és en Michael Roberts?

-Sí? Qui pregunta per mi?

-Som de la policia i venim a fer-li unes preguntes.- Va dir en Hopper

-De la policia?- Va dir nerviós

-Sí, què passa alguna cosa?

-No, no, passeu, passeu.

Seguidament, van entrar a la casa, era una casa no gaire gran però amb molta classe i molt ben decorada. Van passar cap al menjador i estava ple de fum, feia olor de pur. -Seieu aquí. Voleu alguna cosa per beure?- Va preguntar en Michael

-No gràcies, serà ràpid.

-Digueu-me, per què esteu aquí?

-Estem investigant un cas i la Marina podria estar involucrada en ell. Hem parlat amb en Joe Davies i ens ha dit que era un bon company seu quan estàveu en la marina, per això hem vingut aquí. - Va contestar en Hopper

-I en què els puc ajudar?

De cop i volta es va sentir la porta d'entrada, i el noi jove que estava en la bústia va entrar a la casa.

-Pare! Ha arribat la factura del gas, aquí tens. - El jove es va dirigir cap a on estaven els policies i el seu pare asseguts.

-Disculpeu inspectors, aquest és el meu fill William.

-Perdona pare, no sabia que tenies companyia. Bon dia, inspectors.- Va dir

-Will aquests dos inspectors estan aquí perquè estan investigant un cas i jo potser els puc ajudar.

-D'acord jo vaig cap a la meva habitació- Seguidament va pujar les escales

-Doncs podem començar amb les preguntes si et sembla bé.-Va dir la Grace després de treure una llibreta petita.

-Perfecte.-Va respondre en Michael

-Quan estaves en la marina...

En Hopper que estava assegut al costat de la Grace es va assabentar que en les escales es veia una silueta d'una persona. Ell es va aixecar del sofà i va començar a caminar cap a les escales. Allà va treure el cap, però no hi havia ningú i no li va donar importància.

-I tu tens alguna arma actualment?- Va continuar fent preguntes la Grace

-Durant el temps he arribat a col·leccionar diferents armes, però no les utilitzo- Va respondre en Michael.

En Hopper que seguia de peu va començar a mirar les decoracions de la casa, hi havia fotografies, també hi havia molts llibres i diferents quadres abstractes. En una de les fotografies es podia veure al Michael de jove amb el seu fill caçant en un bosc.

-I sols caçar, Michael?- Va interrompre en Hopper

-Què?

-Aquí hi ha una foto teva amb el teu fill caçant, i per això pregunto.

-Doncs quan Will era més petit li vaig ensenyar a caçar, però ja fa més de deu anys que no hi anem, per això he dit que ara no faig servir les armes.- Va complementar en Michael.

-I el seu fill segueix usant-les?- Va preguntar la Grace

-Espero que no- Va dir rient-se'n

Després d'una estona en Michael va comentar que abans tenia diversos amics que caçaven, però que només dos o tres havien estat en la marina. En Hopper va preguntar qui eren i on podien estar.

-Jeff Martin i Nathan Allen són els que més conec i normalment es reuneixen en un bar molt conegut el Jet's Public House està al carrer Milwaukee Ave.

-Moltes gràcies, Michael, ja hi anirem.- Va dir en Hopper

Els inspectors van anar cap a la porta; de seguida van trucar al cap Smith per explicar-li el que havien descobert.

-Bon dia cap Smith, soc l'inspector Hopper.

-Bon dia, què hi passa alguna cosa?

-No, només volíem informar-lo de què tenim dos noms per investigar...- Va dir en Hopper

-Però sospiteu d'ells?- Va preguntar el cap Smith

-Doncs encaixen amb totes les pistes- Va confirmar en Hopper

Després d'explicar-li tot el que havien descobert més detalladament, van conduir fins a arribar al bar que en Michael els hi havia comentat.

Es van sorprendre perquè hi havia molta gent al voltant. Van aparcar en un lloc lliure i van anar cap al bar. El bar era fosc, però tenia llums led de colors, també hi havia música, però no estava molt forta perquè només hi havia persones grans a partir de cinquanta anys aproximadament. Es van apropar a la barra i van preguntar pels dos noms que en Michael els hi havia dit.

-Jeff Martin i Nathan Allen? Estan aquí?- Va preguntar la Grace

-Qui pregunta per ells?- Va preguntar l'home que estava de barman.

-Som de la policia- Va dir en Hopper

-Què voleu?- Es va girar un home que estava al fons del bar segut al costat d'un altre home.

-Jeff Martin?- Va preguntar en Hopper

-No, jo sóc en Nathan Allen, què voleu?

Els inspectors van caminar cap allà perquè no es podia apreciar gaire bé com era. Quan van arribar a una certa distància van poder veure a dos homes vells, estaven bevent una cervesa cada un, i semblava que havien arribat feia poc.

-Repeteix, què voleu?

-Només volem fer-los unes preguntes per un cas que estem investigant. Vostè és en Jeff Martin?- Va preguntar en Hopper dirigint-se a l'home que estava assegut al costat.

-Sí, sóc jo.

Els inspectors es van asseure.

-Coneixeu en Michael Roberts?- Va fer la primera pregunta en Hopper

-Doncs sí, és un vell amic de la Marina, que li ha passat alguna cosa? -Va respondre en Nathan

-No, no ha passat res, però estem investigant a la Marina i ell ens ha dit que vosaltres encara utilitzeu les armes.

-Doncs sí, anem a caçar amb més persones.

-Jeff, en Will no és el fill del Michael?- Va dir-li en Nathan al Jeff

-És veritat, ell continua caçant.- Va respondre en Nathan

-Però en Michael ho sap? Perquè ell ja no ve.

-No ho sé, la veritat.

Mentre que els dos homes mantenien una conversa els dos inspectors es van quedar molt sorpresos, ja que es pensaven que en Will ja no anava a caçar.

-Perdoneu, però he entès que en Will va a caçar amb vosaltres...-Va dir en Hopper

-Sí, ell continua caçant, la veritat que ho fa molt bé per ser tan jove.- Va complementar en Jeff

De cop i volta va sonar el telèfon del Hopper.

-Disculpeu un segon ara torno.

En Hopper se'n va anar cap a un lloc més apartat per respondre al telèfon.

-Inspector Hopper, qui és.

-Hola, soc el cap Smith. Necessito que vingueu a la comissaria ja.- Va dir preocupat i va penjar el telèfon.

-Grace ens n'hem d'anar!- Va dir cridant

Els inspectors es van dirigir cap a la comissaria ràpidament. No hi havia gaire gent perquè eren dos quarts de tres.

Van arribar a la comissaria, i van veure que les persones que estaven investigant estaven reunides en la mateixa sala del principi.

-Inspectors si us plau veniu!- Va exclamar el cap Smith

Ja tots reunits a la sala la Holly Evans o la noia de la pissarra va començar a parlar.

-D'acord tenim un problema. Però primer us informaré de tot el que tenim. Primer de tot, els policies que estaven comprovant els vídeos de la premsa han trobat des de quin terrat va ser disparada i en aquest van trobar un casquet de la bala, però no hi havia res més. Seguim, la inspectora Brown i l'inspector Hopper estan investigant els diferents culpables i d'on han tret l'arma.

-Gràcies, Holly, però els forenses han detectat que el casquet que els policies van descobrir i la bala en si no coincideixen. Això vol dir que el culpable va canviar el casquet o la bala per confondre'ns.-Va complementar el cap Smith

-Però inspectors vosaltres heu trobat l'arma?- Va preguntar la Holly

-Nosaltres no l'hem trobat, però creiem que és el franc tirador M40 perquè és una arma per disparar des de una llarga distancia.- Va respondre en Hopper

-D'acord el casquet que hem trobat és de 12,7 mm que es podria utilitzar amb un barret M82- Va dir la Holly

De cop i volta un senyor va entrar a la sala, anava amb una bata i semblava científic, va anar directe al cap Smith i li va comentar una cosa en privat.

-Perfecte, us he d'informar que els forenses han vist que el calibre que ha entrat al cap del ministre és de 8mm aproximadament. Hem de suposar que és un franc tirador M40. - Va dir el cap Smith

-Cap! Hem perdut molt de temps!- Va dir un policia d'allà

-Ja ho sé, ara tots podeu seguir.

Tots els policies van sortir de la sala i es van posar a fer feina. Els inspectors van tornar a casa d'en Michael per parlar amb el seu fill, ja que els hi havien dit que ell continuava caçant i volien saber més coses sobre això.

Quan van arribar a la casa li van explicar tot al Michael, ja que ell no sabia res, aquest es va quedar molt sorprès, però desgraciadament el seu fill no estava casa, encara que en Michael els hi va deixar veure i investigar les armes que ell col·leccionava i que suposadament el seu fill també. Estaven en el soterrani en una sala fosca amb les armes penjades a la paret sobre una taula de fusta.

Els inspectors van intentar treure les empremtes dactilars que haurien d'haver en les armes si en Will fos el culpable, però no van trobar res. En Hopper que era un home molt observador, va notar un tap a la taula del soterrani, semblava un tap d'oli per nadons i ell seguidament el va agafar el va posar en una bossa i se'l va guardar.

Els inspectors van demanar perdó al Michael per haver sospitat del seu fill i se'n van anar.

La Grace va trucar al cap Smith per informar-lo i ell va dir que intentessin descobrir més persones amb aquella arma.

En els dies següents la Grace i en Hopper no van considerar nous sospitosos pel cas i estan col·lapsats. Els policies que també treballaven en el cas no havien aconseguit cap pista nova, però el cap Smith va seguir animant-los per trobar al culpable de l'assassinat. Els dies, les hores i els minuts continuaven passant, i la premsa preguntava que perquè encara no sabia trobar al culpable. Tots els policies estaven molt estressats, i en Hopper i la Grace estaven preocupats, ja que mai havien treballat en un cas tan important i no pensaven que sigues tan difícil de trobar a l'assassí.

Hopper a casa seva tenia un taulell ple de fotos i fills per intentar descobrir el responsable ell mateix. Una nit a les dues de la madrugada en Hopper estava intentant descobrir al culpable amb les pistes que tenia. Es va fixar en les fotos, en els noms, en els objectes i en els fils que hi havien penjats al taulell, però no aconseguia manera del fet que les idees encaixessin.

En un moment donat en Hopper es va fixar en el tap d'oli de nadons que havia agafat de la casa d'en Michael. Va començar a pensar en el Michael i en el seu fill Will, es va adonar que en les armes que aquests col·leccionaven no hi havia empremtes dactilars i això era molt estrany, ja que en Michael els hi havia dit que ell i el seu fill havien anat a caçar ja feia temps. Ell va pensar que no encaixava, perquè haurien d'haver-hi empremtes dactilars i no hi havia.

En Hopper va recordar que en les classes que havia fet abans de ser inspector els hi havien ensenyat que les persones poden esborrar les empremtes dactilars amb diferents líquids, com lleixiu o oli de nadons. En aquell moment tot li va quadrar, ell va pensar que en Will o en Michael haurien d'haver esborrat les empremtes dactilars i que després haurien d'haver deixat l'arma en el seu lloc. Seguidament, li va escriure un correu a la Grace per explicar-li tot el que havia descobert, i que tenien que fer unes proves per trobar empremtes dactilars en el tap i assegurar-se de que un d'aquells dos era el culpable.

De cop i volta en Hooper va notar un cop molt fort, algú li havia tirat de la cadira del seu escriptori i ell va quedar a terra amb el cap sangrant i mig inconscient. Es va intentar aixecar i va veure que era en Will el que estava parat davant seu.

-Inspector Hopper, en l'últim moment ho ha descobert?- Va dir amb una veu greu en Will

-Will no pots fer res ja, estàs acabat, tothom sabrà que vas ser tu qui el va matar.

-Ningú ho sabrà, ni el perquè ni que vaig ser jo, ja que, tu ets l'únic que ho sap i això no sortirà d'aquí.

-Will, jo no sé el perquè. Però no facis cap ximpleria si us plau.

-Et diré el perquè. Aquell ministre tan imbècil volia acabar la guerra amb Iraq, ens volia deixar a tot Estats Units en ridícul! Això no podia ser!

-Així que el vas matar.- Va dir en Hopper

-Exacte, però ningú ho pot saber. Ningú!

-Will...

-Ho sento inspector...

Després ràpidament perquè en Hopper no es pogués defensar li va clavar un gabinet en el pit i en Hopper va morir desagnat a terra.

L'endemà la Grace va trucar al Hopper perquè no havia anat a la comissaria per seguir amb el cas, en Hopper clarament no va respondre, ja que, aquest ja no estava viu. La Grace que no ho sabia no es va preocupar, però després d'uns quants dies del fet que aquest no anés a treballar ella va anar a casa seva per veure si estava bé o si li havia passat alguna cosa. En entrar la pudor es va apoderar d'ella i va a veure al seu company mort al terra del menjador. Aquesta va començar a córrer cap a ell, però no es podia fer res perquè estava mort. Ella de seguida va trucar la policia, i va veure el correu que en Hopper estava escrivint per a ella on posava qui podia ser el culpable. La Grace es va adonar que l'assassí del Hopper no s'havia emportat les proves del cas i que ella podia descobrir qui havia estat.

Uns dies després va sortir a la llum del fet que en Will Roberts havia estat el responsable de l'assassinat del primer ministre de defensa dels Estats Units i de John Hooper. La Grace va quedar ara com l'heroïna de tot aquest cas, i el cas es va donar per finalitzat.

2 de novembre de 2008

-Bon dia a tots els presents, com suposo que ja sabreu jo sóc la Capitana Grace Brown de la Policia de Chicago que fa uns anys va descobrir l'assassí del passat ministre de Defensa del Govern, vull anar per feina. Fa uns anys l'inspector John Hopper solíem companys i junts vam treballar en aquest cas i molts sabreu que aquest va morir al final del cas, però el que ningú i ara diré. Ell va ser qui va trobar el responsable de l'assassinat, però això no s'ha desvelat fins ara per la sol·licitud de la seva família. Hem tornat a parlar amb ells perquè creiem que s'hauria de saber, ja que va ser una gran persona que representa els Estats Units d'Amèrica i, hi estaven d'acord.

La Grace després de quinze anys va explicar la història d'en Hopper i així ell va poder quedar com l'heroi que va ser.

